

Залюблені в сонце (Друга історія Марійки і Костика) (скорочено)

Степан Процюк

*Степан Процюк
Залюблені в сонце
(Друга історія Марійки і Костика)*

*Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Вчора Марійка із Костем знову поцілувалися. Після затяжної сварки. Ось вони вперше відчули подих: Марійка – Костиків, а Костик – Марійчин. Світило сонце, дощу не було, але ніби зринула веселка. Коли ми любимо, то іноді на небі зринає бездошова веселка.

Старомихайлівський парк відігравав химерну роль в історії їхньої любові. Вони уперше зустрілись якраз біля парку. Відтоді проминув рік.

Костик уже ходив до 9-А, а Марійка до 8-Б. Так склалося, що вони не бачилися більше двох місяців. Коли вчора Костик ішов до парку, у нього сильно калатало серце, а в очах темніло і троїлося. Він боявся, що Марія прийде під руку з тим, через кого вони посварилися. Боявся, що скаже: "Йди, і щоб я тебе більше біля себе ніколи не помічала!".

Але біля парку не було нікого, крім дорогої фігурки його дівчини.

Уже минуло кілька місяців, відколи вони посварилися. Сталося це напрочуд несподівано. Після уроків Костик мав із хлопцями провести швиденьке футбольне тренування. Вибіг на шкільне подвір'я і раптом бачить, як Марія щебече з якимось десятикласником, а той обнімає її за талію і щось шепче на вухо!

Костянтин Онишкевич здивувався, хоч цей стан важко назвати здивуванням. Це був реактивний розпач. Межовий біль. Перший відчай юного серця. Коли покликав Марійку, дівчина оглянулася і зблідла. Вона хотіла щось сказати, але Костик чимдуж кудись побіг. Марійка спочатку бігла за Костем, а потім врешті стала, мов закам'яніла.

Костеві снилося, що він опинився у лісі. Біля нього Марійка, але він не може її торкнутися. Щойно наблизиться – а вона віддалилася. Нарешті він бачить під деревом ще одну Марійку. Їх тут майже п'ятеро. Хлопець кидається по черзі до кожної. До кожної неможливо дотягнутися. Костик прокидається.

Марійка снилася собі сама. Вона у просторому чорному саркофазі. Там немає Костика. Навіть мами і тата нема. Хтось шепоче: "Тут не може бути товаришів. Ти

ніколи звідси не... світла-сонця не... свого Костика не...". Марійка скрикує і - наче Мавка, що визволяється із крижаних обіймів Того, Що В Скалі Сидить, - розсуває своїми тендітними руками холодну кришку саркофагу. Швидким потоком починає литися світло...

* * *

Недавно Кость повернувся з Києва. Їздив з татом на два дні. Ночували у татового родича, який був не надто радий відвідинам, постійно скаржачись на відсутність коштів. І хоч гості привезли йому майже дві торби гостинців, далекий родич і землячок замість вдячності весь вечір нив і підвивав, що у Києві, мовляв, така дорожняча, так важко жити простій людині.

Кость зловив себе на тім, що йому не жаль дядька Григорія: він ні разу не подякував за подільські гостинці і щадить себе, лінтюха, працюючи надто помірно.

Київ по-своєму вразив також. Костик був тут удруге. Хлопця неприємно вразило, що часто на вулицях звучить нерідна йому російська. Кажуть, що це навіть не російська, а лише її особливий київський діалект. Кость раптом згадав про посвяти пластового прапора. Йому розповідав знайомий ровесник-галичанин про патріотичні літургії, винесення прапора та інших символів куреня, зокрема булави і щита, зродились ми великої години.

* * *

Після того вчитися ставало дедалі важче. Бо перед очима Костя стояла картина залицянь десятикласника. Вчора Марійка сказала Костеві, що між нею і тим хлопцем нічого нема. Костик мовчав далі. Та виявилось, що той десятикласник - Вадим, двоюрідний брат Марійки. У Костя не було слів.

* * *

Почалися літні канікули - якнайкращий час для Костя, але не зараз. Кость сердився, бо звичайна дівчина змогла розладнати його плани і спосіб життя. Вирішив серйозніше займатися футболом. Непогано йдуть справи і з джиу-джитсу. І деколи Кость мав такий настрій, ніби ніколи й ніде не було ніякої Марійки. Треба спрямовувати свої сили на спорт і навчання, бо різні сопливі Ромео нічого не здатні добитися, крім щасливих хвилин, коли вони тримаються за спідницю своєї Джульєтти, а відтак тьоті Джулії.

Костика ще цікавила психологія і все, пов'язане з людськими стосунками. Він перечитав багато книжок. Шукав книжки в інтернеті (ходив в нет-клуб, але то він не працює, то у Костя нема грошей). Тоді, коли був поринений у світ книг чи спорту, про Неспокійку, тобто Марійку, думалося менше. Хоча її образ ніколи не зникав із Костевої уяви.

* * *

Коли вони посварилися, Костик не знаходив собі місця: як тепер бути? Думав, що ніколи більше не зустрінуться, поїде збирачем кукурудзи в Антарктиду, чи християнським місіонером в Афганістан, чи гладіатором-смертником до якої-небудь Адис-Абеби, а їй буде по барабану навіть те, чи живий, чи ні.

Думав, знайде іншу. Та до інших дівчат його не тягнуло.

Кость сподівався, може їх порятують ті зорі. які вони кожного вечора рахували.

* * *

Коли вони посварилися, Марійка теж не знаходила собі місця: як відтепер жити? Хто даруватиме їй квіти? Коли бачить Костика, так калатає серце! І невже ніколи не гулятимуть парком? А сьогодні читала про Мазепу і Мотрю, Ромео та Джульєтту, Антонія і Клеопатру, Абеяра та Елоїзу – і плакала.

Марійка надіялась, що Костик попросить пробачення. адже вона його нічим не образила. Дівчина боялася: можливо він її більше не любить?

Як пояснити Костикові, що ця сварка є лише прикритим епізодом на великому шляху до великої мрії, який їм суджено пройти разом.

* * *

Також цього разу під час київських відвідин Костеві не вдалося уникнути неприємної пригоди. Була субота. Батько пішов залагоджувати свої справи, а Кость зайшов до центрального універмагу. Він вештався поверхами, думаючи про те, що гроші наразі не дуже любляють його кишеню. Зайшов у відділ з картузами. Вибір був великий. Він хотів перепитати продавця, скільки коштує картуз. І раптом з української перейшов на російську мову. Продавщиця знущала своєю російською чи то з таращанським, чи то зі жмеринським акцентом. Вона сказала, мовляв, не бачиш цін?, какая шляпка?

Сором залив хлопцеві лице і він кулею вилетів із відділу картузів. Чому він у столиці рідної держави пробував калічити свою рідну мову? Що з ним сталося? Звідки на нього нахлинуло таке вульгарне пристосуванство?

Вирішив більше ніколи так не робити. Навіть якщо з нього сміятимуться. Батькові він не розповів нічого.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

* * *

Марійка, здається, думала про Костика частіше, ніж він про неї. Як співається в коломийці, "ізгадай мене, миленький, два рази на днину, а я тебе ізгадаю сім раз на годину". У її фантазіях ніколи не виринав образ іншого хлопця – так, наче Костик заступив їй світ-сонце. Але якби вона думала лише про Костя, то... не змогла би вчитися, займатися спортом чи допомагати матері. Одного дня дівчина відчула, що вона вже не дитина. Начебто все навколо було таким же. Але щось невловне змінилося.

Бо, наприклад, Костик уперше відчув, що він уже не дитина, після того, як узяв Марійку за руку. Він відчув тоді збентеження, впереміш із гордістю.

У Марійки ці відчуття розвивалися не так, як у Костика. Бо чоловік і жінка мають поміж собою скільки спільного, стільки ж і відмінного. Удруге Костик це відчув, коли полишив лікарняні стіни. Згадалися і анекдоти, котрі він чув від хворих, але дорослих чоловіків, і атмосфера, коли ти сам. * * *

Також тоді, у лікарні, Костик вперше затягнувся цигаркою.

Один чоловік – років йому було, може, тридцять п'ять чи сорок кілька разів кутив у лікарняному ліжку. І однієї ночі, коли Костика боліла нога, цей чоловік запропонував закурити.

Весь трусячись від гострого відчуття страху, Кость зробив кілька затяжок. Куріння йому геть не сподобалося.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

* * *

Марійка розуміла і не розуміла Костика. Вона ж любить його, а він любить її. Тоді, коли вони посварилися, якраз хотіла його знайти... Уже й так пів школи називали їх Ромео і Джульєттою, вкладаючи у ці слова хто заздрість, хто захоплення, а хто зневагу.

У той день хотіла поговорити, аж якраз вигулькнув Вадим, її двоюрідний брат. Він ще вчиться, хоча старший від неї на два роки. Такий пересмішник, уже має дівчину, але завжди під час спільних застіль їхніх родичів любить жартувати, що вони, мовляв, колись одружаться, як французькі кузени. І треба було, щоб він саме тоді обійняв її за талію, хоча ніколи цього не робив, – синхронно з появою Костика!

Марійка не хотіла виправдовуватись, бо була невинна.

* * *

Одного разу, коли запали сутінки, Кость, крадучись, ніби кишеньковий злодій, почвалав до будинку, де жила Марійка.

Під Марійчиним будинком довелося простояти доволі довго. Хоча вже стемніло, але не падав дощ, тож іноді сновигали люди. Переважно це були заклопотані Марійчині сусіди. Кость подумав, що вони набагато щасливіші від нього, бо можуть кожен день бачити Марійку, а також чути її голос, навіть дихання.

Будинок був п'ятиповерховим, що не так часто траплялося у Старомихайлівці. Марійка жила на четвертому. Раптом Костик уявив, як він зараз, чіпляючись за якийсь старий канат чи мотузку, лізе на четвертий поверх і, мов справжній середньовічний лицар і трубадур, що поклоняється культу прекрасної Пані свого серця, озвучує їй любовну оду, гімн або панегірик.

Він простояв дві з половиною години.

Марійка ані не проходила мимо, ані не змайнула за віконною рамою. Лише рівно горіло світло квартири, де мешкав його неспокій, де мешкала його Неспокійка. Віднині, про себе, він називатиме Марійку саме цим словом.

* * *

У Костя виник конфлікт із Миколкою. Кость нарешті помирився з Марією. У них було все, як і раніше: зустрічі у шкільних стінах; через день справжні "дорослі" побачення поза школою; справжні "дорослі" розмови і поцілунки.

Кость був у гарному настрої. Але після уроку Миколка раптом сказав, що Кость погано грає останнім часом. Говорив Микола ламаною російською, що дратувало

Костя. Микола захотів капітанську пов'язку.

Кость не вірив, що Микола може бути таким підлим і невдячним. Невже забув, як Костик завжди захищав його гру перед хлопцями? Як підхвалював, іноді й незаслужено? Як виявив ініціативу, щоб саме Миколу їхня команда вибрала помічником капітана? "Ти точно знаєш, що тобі найбільше треба не дружби, а капітанської пов'язки" — запитав Кость і сказав, що капітан тепер – Микола.

Раптом із Миколіних очей почали... текти сльози. Микола прожогом кинувся геть. Кость уже нічого не розумів.

* * *

Нарешті закохані зустрілися у парку. Першим привітався Костик. Відповідь Неспокійки "Привіт!" звучала так, мовби вона хотіла сказати: "Милий! Давай більше ніколи не повертатися до нашої сварки. Забудьмо. Її ніколи не було. Ніде нема. Вона випарувалася. Є лише ми, оновлені досвідом, як хрестильною купіллю".

Запала невелика мовчанка. А потім Кость сказав, що дуже скучив за Марійкою, майже постійно думав про неї і шкодував, що тоді так по-дурному посварилися. "Я люблю тебе! Люблю тебе! Люблю! Тебе!" — говорив хлопець.

Костик і Марійка незчулися, як зайшло Сонце. Щасливі не помічають сонця, бо воно живе в них.

* * *

Микола роздумує над тим, що сталося. Йому недавно снилося, як він з Костем грав матч смерті супроти команди французьких студентів-інженерів. Суддя – Марійка. Микола дуже не хотів, щоб вона судила цей матч, бо... він навіть не знає. Гра розпочалася. Костик літав полем. Він забив два голи. Микола хотів, щоб Кость не забив – адже суддею є його Марійка.

Миколі не сподобалось, що у Костя з'явилася дівчина, через яку Кость навіть команду підводив. Пару називали Ромео і Джульєттою, навіть учителі часто недвозначно посміхалися.

Миколі якось снилося, що він та Костик футболять, а Марійка обернулася на футбольний м'яч. Коли Кость бив по м'ячу-Марійці, з нього котилися сльози. А Микола бив по м'ячу, приказуючи: "Більше не будеш, більше не будеш, більше не будеш". І забив гол.

* * *

Шкільні дні Костя і Марійки знову радісні. Бо коли були посварені, Кость ходив понурим, а Марійка бігала плакати у садок біля школи.

* * *

Марійка і Костик не ходять постійно тримаючи одне одного попід руку чи за руку. Але вони інтуїтивно збагнули щось дуже важливе. Вони стали більш довірливими: одне до одного і до всіх.

Іноді вони згадують про ту сварку, але з неохотою. Немає такого дня, щоб вони не бачились, принаймні кілька хвилин.

Уся школа вже змирилася з їхньою історією. До батьків теж просочилася ця

інформація. Іноді Марійці сняться недобрі сни, і вона згадує їхню сварку.

Деколи Костика при спомині про кілька літніх місяців без Марійки обкидає потом. Вони задумали одну подорож.

*Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

* * *

Батьки теж знають про їхню любов. Тобто, Костикові мама й тато і Марійчина мама. Бо її тато зараз знову на заробітках.

Кілька днів тому в мами й дочки була епохальна розмова. Мама знову говорила, що Марійці ще зарано дівувати. Запитувала, чим вони займаються, коли наодинці. Марійці скоро мало бути 15 років, мама натякнула, що в такому віці вже і дитину можна народити. Донька сказала, що вони з Костем ще не кохаються, тому звідки може бути дитина. Спочатку закінчать школу. Марина Кирилівна трохи заспокоїлась. Розмова стихала. Мама, заспокоївшись, уже не мала чим дорікнути Марійці.

* * *

Марійка з Костем планували свою поїздку до Києва. Хотіли виїхати у п'ятницю. Бюджет мав бути спільним.

* * *

У Київ таки вдалося вирушити, як і планувалося. Хоча трохи переживали.

Після тренування у секції джиу-джитсу, прийшовши додому, Кость поволі позбувся як надмірного хвилювання, так і невиправданої ейфорії.

* * *

Їхалося непогано, хоча довелося рано вставати. Кость і Марійка вислухали батьківські повчання. Марина Кирилівна навіть купила Марійці мобільний.

Марійка також уявляла їхню поїздку до Києва: там, на пероні, де розлуки і зустрічі плачуть, Кость подарує їй букет троянд.

* * *

Найгіршим було те, що на одну ніч знову довелося зупинитись у Костикового родича. На цей раз він скаржився трохи менше.

Були вони у Києві практично весь день. І одразу домовилися, що їм не так і важливо, куди саме йти, бо всього не побачать. Місто тиснуло своїми велетенськими масштабами, але Кость захищав від цього тиску Марійку, а вона його. Можна було йти до Золотих воріт чи до пам'ятника князю Володимиру, на Аскольдову могилу, де, як розповідали Марійці та іншим пластунам їхні керівники, були поховані останки українських героїв-гімназистів, що загинули під Крутами. Або до Софійського собору чи Києво-Печерської лаври.

Вони вибрали Володимирську гірку. Гірка вражала енергією, немовби направду перехопленою із старовинних княжих сувоїв. А потім вони поїхали до зоопарку. Марійка вперше була у метро, і їй було дуже цікаво.

Почало темніти. Наші подорожні ще опинилися на Хрещатику, який також вразив

їх, старомихайлівських школяриків із наївними душами, лоском буржуазної розкоші. Спочатку аж якось сковано і ніяково почувалися, хоча їх було двоє. Марійка, напевне, соромилася свого скромного одягу, а Костик того, що вони не можуть зайти у перший-ліпший магазин, щоб він міг зробити коханій будь-який подарунок, вибраний нею. Але тепло і близькість зріднених душ поволі долали це природне почуття ніяковості. Вони більш-менш успішно дісталися до родича.

Кость ще мав окрему гордість. Адже на цей раз він ніде, не пробував заговорити чужою мовою. Кость не розповідав Марійці про свій сором із купівлею картуза в центральному універмазі.

* * *

Зранку вони ще ходили до Марійського палацу. Кость раптом уявив, що колись він із кількома ще зараз не знайомими йому людьми приходить сюди, до Марійського палацу, на президентський прийом. Кость переконує Президента у налагодженні масового виробництва однієї речовини, яку вони розробили. Ця речовина умовно названа екстрактом щастя. Після її кількомісячного спожитку людям не хочеться робити поганих вчинків. Президент дає згоду. Тепер уся відповідальність за відкриття, над яким працювали двадцять років, лягає на Костя і його дружину, ідейного натхненника команди, її звуть Марія...

Марійчина мама часто телефонувала на її мобільний, але вони спокійно сприймали такі регулярні "забіги" на свою територію.

Поверталися без пригод. Дивно, але Костикові важко було прощатися з Києвом.

Удома було все більш-менш. Звісно, коли Костик заходив у понеділок до школи, то вона видалася йому зовсім маленькою. Але рідною, бо тут вчилася його Марійка-Неспокійка.

Микола попросив пробачення.

* * *

Костик і Марійка уявили, що вилізли на дах хмародряпа. Або летять у літаку. Або катаються на приватному гелікоптері одного митця. Вони розмовляють про небо. Марійка переконана, що нема місця, де би їх не було. Доки вони разом і люблять одне одного.

Костику і Марійці здавалося, що до неба можна дотягнутися рукою. А небо посміхалося їм, заохочуючи до поцілунків під своєю лагідною і вічною синьою ковдрою.

Стислий переказ по главам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.